

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE BEACH PARTY

Een toneelstuk in twee bedrijven

door

WIM CHIELENS

Toneelfonds J. Janssens *Antwerpen

1986

(N° 1574)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

c 1986 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

D E C O R.

Het strand en de zeedijk. Er wordt gespeeld op twee niveaus. Op niveau 1 het strand: vloer bedekt met zand, voor de rest leeg. Van het strand loopt een schuine wand naar niveau 2, de zeedijk, zo'n anderhalve meter hoger gelegen. Een railing scheidt de dijk van de schuine muur. Op de dijk twee zitbanken, een lantaarnpaal. Tegen de achterwand gewone doeken.

Essentieel bij het oproepen van een zeedecor is ook de geur, er kunnen in de zaal een aantal pekelpotten worden rondgezet. Ook de klankband is zeer belangrijk, er moet continu zeegeluid te horen zijn.

N O O T.

In dit stuk is het de bedoeling van verschillende theatervormen in éénzelfde kontekst te gebruiken. Er mag dan ook niet getwijfeld worden van te vallen van kolder in (melo-) drama, van mime in volkstoneel, van blijspel in choreografie. Het stuk heeft echter niks te maken met een totaalspectakel, het moet behandeld worden als een toneelspel.

De tekst van dit stuk is niet erg lang maar aangezien er zeer veel "stil spel" voorkomt voor sfeerschepping, etc. kan dit stuk toch best dienen als avondvullend programma. Het ligt in de vrijheid van de regisseur van in de sfeerschepping zo "ver" te gaan als hij dat zelf wil, ook de ruimte voor het publiek en de toeschouwers zelf kunnen in de strand- en dijkentourage betrokken worden.

P E R S O N A G E S.

EVA, een knappe jonge vrouw (30 j.)

GRIET, haar vriendin, een flierefluiter (25j.)

ANDRE, de man van Eva, burgerlijk, saai

GASTON, een oudere man, levensgenieter, vrouwenhater

BERT, de stereotype pantoffelheld

MARJA, de even stereotype bazige echtgenote

FRANKY BOY, een playboy

MEISJE, jong, (19 j.)

JONGEN, haar verloofde (20j.)

WAARD, de kustbewoner die het hele toeristengedoe met een nuchter en commercieel oog bekijkt.

KLEINE ROLLEN + FIGURATIE: Redder, ijsventer, duiker, vrienden en vriendinnen van Franky Boy, postbode, wandelaars, toeristen.

E E R S T E   B E D R I J F .

Bij het binnenkomen is het doek open. Er is slechts een vaal licht op de scène. Wanneer het zaallicht dooft hoort men "La Mer" (Ch. Trenait) in de versie van Django Rheinhardt. Het is vroeg in de ochtend, de dijk is leeg. Een opzichtig gekleed en geschminkt hoertje loopt lichtjes wiegend over de zeedijk. Ze is duidelijk dronken. Meisje af. Even later komt een dronken man tot aan de railing, leunt erover, moet kotsen maar het lukt niet zo best, na een tijdje af. "La Mer" fade. Het licht wordt iets intenser en gaat nu lijken op daglicht. Een man in joggingpak met een walkman op het hoofd loopt over de zeedijk. Even later verschijnt een man op het strand. Hij is gekleed in een oliejekker en laarzen. Hij zoekt schelpen. Ook hij na een tijdje af.

Een waard van een dijkcafé verschijnt op de dijk met een bezem in de hand. Hij fluit "La Mer". Veegt de dijk. Van de andere kant komt de postbode op, lopend naast zijn fiets.

WAARD: Ah Stafke, ook al vroeg op toer ?

POSTBODE: Ah ja hé Jef, wij altijd hé bij de post.

WAARD: Ja, ja....Zeg 't wordt weer een prachtig weertje, hé.

POSTBODE: Ja, 't wordt weer zweten. Maar....voor u is dat goed hé, veel schoon vlees voor uw deur en veel droge kelen aan de toog.

WAARD: Ja, dat is waar. We kunnen niet klagen van 't jaar. Maar 't is ook niet altijd zo hé Staf.

POSTBODE: Ja, ge moet het ijzer smeden terwijl dat 't heet is, Jef. Allez, 'k ben weg, want 'k heb weer heel de dijk. Wind op met een volle tas en als hij leeg is dan kan ik terugkeren. 't Is altijd 't zelfde. (rijdt weg)

WAARD: Ja, Stafke, tot ziens hé. (bezemt nog een beetje verder en gaat weer af aan dezelfde kant)

(Stilaan komen de eerste wandelaars op de dijk. 4 à 6 figuranten beelden het hele stuk door verschillende dijkwandelaars uit. Ze zoeken het liefst wat typische figuren uit: punker, ouwe tante, verliefd koppel, non.....)

GRIET: (samen met Eva op dijk van rechts. Ze is jong, aantrekkelijk, los) Pfff, 't wordt weer heet vandaag.

EVA: (Iets ouder, wil zich zeer mooi, soms verleidelijk voordoen)

Nou, voor mij niet gelaten hoor.

GRIET: Nee, maar je wordt er zo loom van.

EVA: Oh, op tijd en stond een frisse duik nemen, dat is 't beste.

GRIET: (wijst naar strand) Kijk daar is nog een mooi plekje, niet ver van de trap.

EVA: Prima dan gaan we daarheen. Maar ik wou eigenlijk eerst nog een nieuwe fles zonnecrème kopen. De mijne is zo goed als leeg.

GRIET: Wat ga je kopen ?

EVA: Oh, ik weet het niet zo goed. Factor 2 of zo.

GRIET: Met zo'n felle zon ?

EVA: Maar dat zonnebankbruin is toch een beschermende laag ?

GRIET: Ik ben gek op die crème die naar cocos ruikt....(Met laatste replieken wandelen beiden af)

MARJA: (samen met Bert op strand) (een nogal pretentieuze dame, 40 j.) Kom Bert, hier is een heerlijk plaatsje.

BERT: (45 j....ouwerwets, met opgestroopte broek en hemd) Ja, liefje, dat ziet er goed uit (Bert is gepakt met een frigobox, een parasol, twee strandstoeltjes, handdoeken, enz.)

MARJA: Gooi alles hier maar neer.

(Bert laat vermoeid alles vallen. kalpt een zeteltje open en zet het neer voor Marja. Ze zet zich neer. Bert likt aan de vingers en steekt hem in de lucht om te voelen van waar de wind komt. Dan zet hij de parasol rechts achter Marja. Dan klapt hij het tweede zeteltje open en plaatst het naast dat van Marja. Uit een tas haalt hij een damesblad voor Marja.

Zelf neemt hij een stripverhaal van Lucky Luke. Ze beginnen beide te lezen.)

Bertje, geef es een van die chocoladekoekjes.

BERT: Ja, schatje. (legt boekje neer. Staat op en gaat in frigobox. Neemt een pakje koekjes eruit en sluit terug de frigobox. Bijt het pakje open en presenteert een koekje aan Marja.)

MARJA: Dank je, lieveling.

BERT: (Neemt ook een koekje, legt pakje tussen hen beiden in het zand. Gaat zitten en wil net zijn strip terugnemen als....)

MARJA: Bert toch, zo komt het hele pakje vol zand en kunnen we ze net zo goed meteen in zee gooien.

BERT: Sorry schatje (legt boekje neer. Staat op. Neemt pakje en doet het terug in frigobox. Gaat zitten en kijkt met een schuin oog afwachtend naar Marja)

MARJA: (bemerkt zijn staren) Waarom lees je niet eens een boekje

lieveling.?

BERT: Ik wou er net aan beginnen, schatje (neemt boekje op. Kan het maar half open doen of.....)

MARJA: (Komt recht met een pijnlijk gezicht) Zeg liefje, heb jij ergens een kussentje mee ?

BERT: Ja, schatje (Zucht. Staat op maar blijft in boekje lezen terwijl hij het kussen neemt en aan Marja geeft)

GRIET: (Op strand samen met Eva) Die kerel die daar bestelt in dat winkeltje, dat vind ik nu eens een echte knappe vent.

EVA: Ja, hij heeft iets zuiders.

GRIET: Een frisse Ardense knaap.

EVA: Nee, van het diepe zuiden bedoel ik, Italiaans of Spaans.

GRIET: O sole mio en zo bedoel je.

EVA: Precies ja, oh, daar heb ik altijd van gedroomd van zo'n warmbloedige, gitzwarte zuiderling.

GRIET: Zullen we ons hier maar neerzetten ?

EVA: Best. (Ze laten hun boeltje vallen. Spreiden hun handdoek uit op het zand. Trekken hun zomerkleed uit. Beiden zijn mooi bruin. Ze gaan zitten)

GRIET: Niet meteen waar jouw André op lijkt hé ?

EVA: Waarop ?

GRIET: Op een warmbloedige, gitzwarte zuiderling.

EVA: God nee, verdikke.

GRIET: Dat klinkt niet zeer vleierend.

EVA: Hoeft dat ?

GRIET: ....nee....euh....maar 't is toch je man.

EVA: En dan ?

GRIET: Sorry, ik wou je niet.....

EVA: Nee, maar je hebt gelijk. André is een saaie vent.

GRIET: Zo bedoelde ik het niet.

EVA: Weet ik wel, laat maar.

DUIKER: (Een man met een duikbril en zwemvliezen komt op. Hij komt net uit het water en vindt blijkbaar zijn weg niet. Na wat rondkijken gaat hij naar de twee vrouwen toe)

Hello, excuse me....euh....where am I ?

EVA: Wat zegt u ?

GRIET: Hij praat Engels. 1 beg you pardon ?

DUIKER: Um....What country is this ?

GRIET: This is Belgium ?

DUIKER: (schrikt) Belgium ??? Wauw ! (krabt in het haar, kijkt dwaas

de zaal in en gaat verdwaasd terug af)

(Griet en Eva lachen en beginnen zich dan in te smeren. De een helpt de ander)

MARJA: Bert (Bert is in slaap gevallen met boekje in schoot) Bert Be-ert (ze schudt hem wakker)

BERT: (schrikt wakker) Handen omhoog (maakt pistool met zijn wijsvinger en duim)

MARJA: Hou op met je flauwe kul. Geef mij eens een slokje water (Bert staat op, neemt fles en bekertje uit frigobox en geeft bekertje.

GASTON: (Een nog niet eerder geziene man verschijnt op de dijk. Hij is een nette ouwe heer van rond de 60 j.)

We krijgen weer een bijzonder mooie dag.

ANDRE: (een nogal stijve jonge man, houderig, pseudo-intellectueel) Ja, ja.

GASTON: Ik hou erg veel van de kust, weet je, maar de promenade is veel veranderd.

ANDRE: Ah ja ? Hoezo ?

GASTON: Oh vroeger was alles anders, de mentaliteit van de toeristen was zeer verschillend. Om op de promenade te komen wandelen was iedereen om het keurigst gekleed. Jasje, strikje, bolhoed, alles erop en eran. En de dames in die prachtige lange jurken met een hoedje op en uiteraard een parasol in de hand.

(Tijdens dit korte gesprekje wordt even de sfeer van de dijk anno 1930 geschapen: een typisch koppel uit die tijd wandelt over de dijk. Een mooi salonorkestje klinkt op de achtergrond)

ANDRE: Ja, the good old days !

GASTON: Zeg dat wel. Uit elke brasserie klonk stijlvolle muziek. Niet van brullende luidsprekers hé. Van een jazzcombootje of een salonorkestje. Als er whisky was dan was dat "real scotch" of men begon er niet aan. En elke avond werd er gedanst in één of andere ballroom....En dan die Engelse toeristen met hun witte broeken en hun fleurige jasjes met een glinsterend biesje. Ja, dat was een heel andere tijd hoor.

MARJA: (Bert heeft het bekertje voor het drinken gewoon in het zand gegooid) Bert, lieveling, zo komt er allemaal zand in het drinkbekertje.

BERT: Ja schatje (staat op en zet bekertje in frigobox)

ANDRE: De tijden zijn veek veranderd hé.

GASTON: Oh totaal, totaal. Je zou beschaamd zijn als je nu es rondkijkt op de zeedijk.

Iedereen loopt zomaar rond zoals ie wil, maar liefst met zo weinig mogelijk om het lijf. De promenade van vroeger is precies een slagerswinkel geworden.

(Twee andere figuranten beelden een fel contrast uit met het vorige tafereeltje: jongen gekleed in zwembroek, met luide radio in de hand, het meisje in short en doorkijkbloesje)

De jeugd van heden kent geen eerbied meer, niet voor andere mensen, niet voor hun eigen lichaam, niet voor waardige muziek, voor niemand of niets. Complete anarchie !

GRIET: Hé, is dat jouw André niet ginds op de dijk ?

EVA: (komt ook recht) Ja, dat is 'm (Ze zwaaien koeltjes naar mekaar)

GRIET: Komt hij nooit es tot op het strand ?

EVA: Nee, hij vindt er niks aan enbovendien kan hij niet zwemmen.

GRIET: Wat jammer toch.

EVA: Dré zal zich wel niet vervelen. Regelmatig es binnenlopen in het Casino of gewoon in de Palais Royale voor een glas whisky. En voor de rest hangt hij rond met oude heren waarmee hij kennis maakt in de schaduw van een terrasje en met wie hij "tenminste es interessante gesprekken" kan voeren.

GRIET: Maar waarom komen jullie dan naar zee als ie helemaal niet houdt van het strand ?

EVA: Verdomme, 'k heb lang genoeg moeten zeuren om hem toch eindelijk es hier te krijgen. Voor hem is er maar één vakantieoord op heel de wereld en dat is Tirol en dan nog liefst elk jaar, desnoods twintig keer na mekaar, naar hetzelfde enig knusse, gezellige dorpje Schwietzerbach !

GRIET: (lacht) Klinkt veel belovend !

EVA: Wilkommen in Schwiezerbach, één soortement van een hotelletje een kleine banale bierstube met elke avond dezelfde humpapa en wij mogen daar uiteraard niet één van missen.

(Griet lacht, ze gaan weer liggen)

ANDRE: Schwietserbach, ja Gaston, ik zal het deze zomer missen mijn Tirolerdorf. Deze kust is wel leuk en de whisky is best lekker maar in Schwietserbach....daar heb je de bergen met witte toppen, de glooiende weiden (op de achtergrond klinken Zwitserse koebellen) de rust, de vrije natuur, de bergbeekjes met glashelder klaterend water, de koeibellen, de billekletzers, de jodelaars, de lederhose, de erdberentorte, het bier von fass....

(melodramatisch) Schwietserbach....ik zal je missen.

(Gaston is in slaap gevallen en André staart weemoedig voor zich uit.

Eén koebelletje tikt stil, de rust wordt verstoord door een luid fluitsignaal)

REDDER: (Op al fluitend van rechts. Hij heeft een oranje zwemvest en een zwembroek aan. Hij spreekt door een megafoon. Kijkt face publique, fluit af en toe of zwaait met een rode vlag naar inge-beelde baders)

Hei ! (fluit) Hei mannekes, niet zo ver hé. De zee komt nog altijd op....(fluit) Geen surfplanken voor de golfslag !....

(fluit) Hallo, niet plassen in zee asjeblief, daarvoor zijn er openbare toiletten. (kijkt weer rond, fluit, zwaait. Schuift op richting Griet en Eva. Griet komt recht en kijkt naar redder. Hij krijgt haar ook in het oog. Griet probeert de aandacht te trekken)

REDDER: (door megafoon) Dag Schatje....oh sorry (naast megafoon) Goeie dag.

GRIET: Hallo, hoe is 't met de zee ?

REDDER: Goed hé, en met U ?

GRIET: Oh, prima, prima !

REDDER: (gaat naast Griet zitten) Op vakantie ?

GRIET: Nee, in dienst.

REDDER: Hoezo ?

GRIET: Ik ben blanke slavin bij een Arabische oliesjeik (beiden lachen)

REDDER: Mooi excuus maar iets te doorzichtig. Serieus nu. Wat doet u vanavond ?

GRIET: Oh, daar heb ik nog geen seconde aan gedacht ?

REDDER: Je bedoelt dat je nog vrij bent ?

GRIET: Ik bedoel dat ik helemaal nog niet weet wat ik vanavond doe. ....Ik kreeg trouwens nog van niemand een uitnodiging.

REDDER: (blij verrast) hm....euh....kwart over acht in....den Albatros ?

GRIET: (knikt niet echt bevestigend, doet plots alsof ze schrikt) Hemel, kijk daar verdrinkt er één !

(Redder springt op en gaat vlug af links, fluit, zwaait met vlag, roept door megafoon. Griet lacht)

EVA: (komt recht) En zo draai jij er elke avond één rond je vingers.

GRIET: Nou ja, elke avond.

EVA: Het zal niet veel schelen.

GRIET: Ach waarom niet. "It's part of the holiday !"

EVA: Misschien wel.

GRIET: Natuurlijk. Je leeft toch maar één keer en een vakantie moet je vullen, ook 's avonds.

EVA: Dat kan allemaal wel zijn maar jij hebt gemakkelijk praten. Je bent vrij als een vogel.

GRIET: Wil je zeggen dat jij het ook wel es zou doen als je niet met André was getrouwd.

EVA: Wie weet ? Maar dat is dus niet zo, hé.

GRIET: Eva, je moet es goed bedenken wat je nu eigenlijk wil: met André en het saaie leven van dien of zonder André en een nieuw leven beginnen.

EVA: God, alsof het allemaal zo gemakkelijk is als een raadspelletje "Ja of Nee". (stilte) Ik heb André vroeger heel graag gezien en soms.....als het winter wordt en vroeg donker dan ben ik soms nog blij dat hij bij me is.....(staart in de zaal)

GRIET: Sorry, ik.....

EVA: Laat maar....het zou allemaal zo anders zijn als we nog.... (ze geraakt niet verder. Stilte)

GRIET: (om het ijs te breken) Ik ga maar es zwemmen. (Eva blijft stil zittenen speelt met zand)

MARJA: Schatje, hoe laat is 't ?

BERT: Twee uur.

MARJA: Verdorie ik ging met Jeanine van 't appartement onder ons gaan winkelen. Kom manneke, we zijn vlug weg.

BERT: Maar 't is nog zo'n mooi weer.

MARJA: Ik ben moegezeten.

BERT: En mijn boekje is nog niet uit.

MARJA: Geen flauwe kul hé ventje. Pak de boel bij mekaar en we zijn weg (Bert neemt alles samen, beiden af)

EVA: (Haar "volwassen" spelen met zand gaat over in een meer kinderlijk spel, ze neemt een kinderlijke houding aan, op de klankband speelt een melodietje van een opwindbaar beertje)

Pappie ? (kijkt op) Pappie, kijk pappie, ik maak taartjes. Mooi hé. En lekker ! Wil je er eentje pappie ? Nee ? Waarom niet?....

Toen Mama er nog was nam je altijd een van mijn taartjes. (ze speelt verder) Pappier ? Waar is mama nu ? Zo hoog als die draak daar ?

(Kijkt omhoog) Nog hoger ? Amai....Pappie ? Die....Madame Denise, wordt dat een nieuwe mama ?.....(speelt verder) Als ik groot wordt hé.... als ik groot wordt.....dan trouw ik ook met een papa en dan wordt ik zelf een mama. Hé, Pappie, dan wordt ik ook Mama hé ? (Speelt)..... Pappie, wanneer gaan we nu om een ijsje ?

(Ze wordt stil en staart voor zich uit. Van rechts komt een ijsventer aan)

IJSVENTER: Frisco, chocola, moka, vanille ! Frisco ! Twintig frank, vingt francs !

Frisco, chocola, moka, vanille.

EVA: Hei, ik wil er eentje.

IJSVENTER: Een ijsje voor mevrouw ? Chocola, moka, vanille ?

EVA: Vanille graag.

IJSVENTER: Vanille, mevrouwtje, asjeblief, Twintig frank graag.
(Eva betaalt)

Dank je wel. Dag mevrouw. (wandelt af) Frisco, chocola, moka, vanille !

GASTON: Nou, nou ik was even van de wereld weg (doet slaperig)

ANDRE: (Nog niet ontwaakt uit zijn "Tirolertrance") Wass sagen Sie ?

GASTON: Dat ik net even ingedommeld was.

ANDRE: Ja, met die felle zon wordt je gauw slaperig.

GASTON: Zeg dat wel, maar met dat goeie weer zie je ook es wat hier aan 't strand.

ANDRE: Het ziet weer zwart van het volk.

GASTON: Hé, jouw vrouwtje ligt er zo alleen bij.

ANDRE: Oh, daar heeft ze geen last van hoor. Ze kan het dagen aan een stuk uithouden daar aan 't strand in de zon. Af en toe een giechelpartij met haar vriendin en voor de rest luieren en zonnen.

GASTON: Dat ligt niet in jouw aard zo te horen.

ANDRE: Nee zeg. Ik strek graag es de benen, wandelen in de bergen en een liedje zingen dat je zeven keer terughoort in de echo.
(zucht) Maar ik heb voor één keer toegegeven.

GASTON: Ja, 't zijn vreemde wezens die vrouwen. (Stilte) Weet je, ik heb het dikwijls geprobeerd met een vrouw, maar het is me nooit gelukt. De ene wou niet dat ik om mijn shiskykje ging 's avonds de andere vond dat ik wat sportiever moest zijn, nog een ander kon nooit van mijn lijf blijven en de vierde zat achter mijn centen. De ouwe heer heeft het stopgezet. Vrouwen deugen niet, dat denk ik.

ANDRE: Ja....misschien.

GASTON: En jouw vrouwtje, met de meest vrouwelijke van alle namen ?

ANDRE: Ach, Eva is een goeie vrouw....maar niet mijn type, of niet meer....ik ben verouderd en zij is jong gebleven, levendig, emotioneel. Ik kan haar daarin niet meer volgen.....

GASTON: Je praat als een man van zestig.

ANDRE: Zo voel ik me ook bij haar en zij vindt me wellicht ook een saaie ouwe vent....We leven onder hetzelfde dak maar eigenlijk leven we naast mekaar. Alleen is er nog een vreemde, onzichtbare schakel die ons samenhoudt.